

Laura Restrepo presenta avui «Pecado» en primícia a Borredà, on viu i escriu

► L'escriptora colombiana, reconeguda per la novel·la «Delirio», ofereix set relats sobre el mal

PEPA MAÑÉ | MANRESA

■ Laura Restrepo (Bogotà, 1950) és una escriptora i periodista amb gran influència en el món literari llatinoamericà. D'entre la seva obra destaca *Delirio*, novel·la amb la qual va guanyar el premi Alfaguara el 2004, i també el Grinzane Cavour italià el 2006. Ara acaba de treure del forn *Pecado* (Alfaguara), un llibre en el qual, inspirant-se en *El jardí de les delícies*, el tríptic del Bosch, explora les cares del mal.

L'editorial Alfaguara, que pertany a la companyia Penguin Random House, ja li ha preparat una gira de presentacions del llibre que inclou Barcelona, Madrid, Bilbao i diverses ciutats de l'Amèrica del Sud, però Restrepo ha volgut que la primícia de *Pecado* fos a Borredà, població de 500 habitants, on fa un parell d'anys viu amb el seu fill Pedro. «Estem molt contents, perquè hem trobat un lloc meravellós per llegir i treballar, tot i que instal·lar-nos al camp també implica molta feina», afirma l'autora, que viu a cal Jaume Coll, casa que familiarment anomenen Lejanías.

«He volgut que la primera presentació de *Pecado* fos aquí a Borredà, perquè el llibre es va escriure a la masia on vivim. El meu fill Pedro em va ajudar en la investigació, i és a qui li ho consulto tot i el meu primer lector», assenyala Restrepo. Així, l'acte de presentació d'avui (18.30 h) al vestíbul de l'escola, organitzat pel grup municipal de la CUP de Borredà, esdevindrà «la celebració de la sortida del llibre», amb els veïns, «que ja saben a què em dedico, perquè em passo hores asseguda davant l'ordinador i m'han ajudat a mun-

Laura Restrepo (Bogotà, 1950) viu a Borredà des de fa un parell d'anys, amb el seu fill Pedro

ALFAGUARA. 18,90 EUROS. 224 PÀGINES

tar la biblioteca. Els vull convidar perquè siguin els primers participants del naixement del llibre».

Restrepo assegura que l'interessen molt els comentaris que li facin sobre el llibre, «perquè tracta temes dels quals tothom té moltes coses a dir, i hi ha una sèrie de

personatges interessants, amb relats molt forts, que es presten a la discussió, i d'altres més tradicionals. Pot ser un tema de conversa entre els veïns». A la presentació també hi assistiran Jorge de Cominges i Anna Manso, dos escriptors que estan vinculats estretament i de fa molts anys al poble de Borredà. «Tots dos ja han llegit el llibre, però encara no n'hem parlat, i serà una novetat sentir-ne els comentaris. Però, sobretot, vull convidar la gent a participar-hi», reitera l'autora colombiana.

Si *El jardí de les delícies* és «la festa posada en pintura del moment que apareix el pecat original, amb la pèrdua del paradís», els prota-

gonistes dels relats de *Pecado* també entren en contacte amb el mal (una parella incestuosa, un assassí, una degolladora...) i en algun moment o altre es creuen amb aquesta obra. A Restrepo l'ha interessat «sempre molt la complexitat del mal» i alguns dels relats sorgeixen de «velles entrevistes i d'altres són més recents. Són com una vella obsessió». Pel que fa al quadre, li «encanta» des de petita, quan en tenien una reproducció a casa «que semblava que havíem de mirar d'amagat per la quantitat de personatges que hi ha incorrent en alguna prohibició». També ha anat diversos cops al museu del Prado, a Madrid, per veure'l.

Autoretrat de Català-Roca

Manresa acollirà a la casa Lluvià un recull de 35 fotografies de Català-Roca

REDACCIÓ | MANRESA

■ L'exposició de fotografies *Català-Roca. Retrats* es podrà veure, del dijous 30 de març fins al dijous 21 d'abril, a la casa Lluvià de Manresa. Consisteix en 35 imatges que retraten, per una banda, personatges de l'art i la cultura tan importants com Joan Miró, Salvador Dalí, Antoni Tàpies o Josep Pla, i per l'altra, també palesa aspectes de la vida quotidiana dels carrers de les grans ciutats i dels petits pobles rurals de l'Espanya de postguerra.

Dijous, a les 8 del vespre, tindrà lloc la inauguració. La mostra, que es podrà visitar de dimecres a diumenge de 18 a 20.30 h, és una producció del Museu d'Art Jaume Morera i és organitzada pel Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya Delegació Bages-Berguedà i el Centre Cultural el Casino.

Francesc Català-Roca (Valls, 1922-Barcelona, 1998) és una figura cabdal en la història de la fotografia contemporània i una de les personalitats més importants de l'art català de postguerra. El seu estil està basat en el realisme poètic, l'estètica de l'instant decisiu i la recerca constant de la llum. La seva fotografia ha estat comparada freqüentment amb la de cèlebres autors com Robert Doisneau o Henri Cartier-Bresson.

CHECK-IN

per **Damià Vicens**
PERIODISTA

DESTINACIÓ:

USHUAIA

Crònica a la fi del món

Quan era un nen vaig llegir la novel·la pòstuma de Jules Verne *El far de la fi del món*, ambientada en una illa de la província d'Ushuaia, a la Patagònia argentina. Des de llavors va cremar sempre dins meu un desig ardent de viatjar fins a la ciutat més austral del planeta. Valéry deia que el món

existia per esdevenir un llibre, però quan jo era petit eren els llibres els que feien que el món existís. Víctima de l'idealisme kantian, sabia que no coneixia el món més enllà de la idea que se'n formava la meua consciència, però l'aureola que envoltava aquelles contrades fredes habitades antigament per pirates, i conegudes com a Terra del Foc, em resultava irresistible. Uns quants hiverns més tard, amb cap més ofici que el mateix del *Fèlix del Llibre de les Meravelles* de Lull, el qual consistia a meravellar-se de les meravelles del món, vaig partir cap als extrems de la Terra.

Després de travessar durant unes setmanes la solitària Patagònia, vaig arribar de nit a la ciutat on es confonen els oceans Atlàntic i Pacífic. Els llums de l'autocar em van revelar un cartell on es llegia: «Ushuaia, fin del mundo, principio de todo». La tempesta que estava caient, el vent que bufava amb una violència extrema i el cansament a l'esquena, van fer aflorar en mi la pregunta existencial: «i, ara, què coi hi faig aquí baix?». Però un mate ben calent, que em van oferir a la primera pensió que vaig trobar, i l'agradable pes de les mantes sobre meu, em van convèncer de deixar la resposta per a l'endemà. El primer que em va sobtar en sortir al carrer, ja a la llum del dia, va ser que tots els arbres estaven

torts, com torres de Pisa, a causa dels forts vents. Ubicada a les costes del canal Beagle (nom del mític vaixell d'exploració de Darwin), Ushuaia està rodejada per les muntanyes occidentals dels Andes i les platges on habiten lleons marins i pingüins de Magallanes. Com que no sabia gairebé res d'aquest racó de món, més enllà del que m'havia contat Verne, vaig entrar al Museo del Fin del Mundo, on em vaig posar al dia dels esdeveniments d'aquestes terres del sud, que han estat pobla-

blades per indígenes, colonitzadors, pirates, etc.

A les portes de l'Antàrtida, els paisatges del voltant d'Ushuaia són bestials. Recordaré sempre el dia que vaig recórrer a peu el Parc Nacional Terra del Foc. Durant les més de set hores de trajecte no em vaig trobar ni una persona. Només guineus, castors, còndors, gavines, ànecs, conills, arbres gegants, llacs, rius, muntanyes... Engolit per la naturalesa, al fons del món, era al punt més austral del planeta. De nen havia somiat que des d'aquí podria fer com Atles i posar-me el món a les espatlles. Però la realitat va ser que vaig caure desplomada a causa del vertigen que em provocava tanta bellesa, i l'únic que vaig poder fer va ser corroborar que, de vegades, com deia Wordsworth, el món és massa per a nosaltres».

«A vegades, com deia Wordsworth, el món és massa per a nosaltres».